

»...sandheden skal frigøre jer« (Johs. 8,32)

Virkeligt frie!

Vor Herre Jesus sagde engang til nogle jøder, der var kommet til tro på ham: »Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer.« De svarede ham, at de aldrig havde været nogens trælle og ikke behøvede at blive frigjort, men Jesus sagde da: »Sandelig, sandelig siger jeg eder: enhver, der gør synd, er syndens træll. Men trællen bliver ikke bestandig i huset, sønnen bliver der bestandig. Hvis altså Sønnen får frigjort jer, skal I være virkeligt frie« (Johs. 8,31-36).

Herren erklærer herligt og klart, at han kan sætte mennesker fri af syndens tyranni. Denne tone klinger gennem hele Det nye Testamente, og den ene efter den anden vidner om, at Jesus brød syndens magt i deres liv.

Apostelen *Johannes* siger rent ud, at »enhver, der er født af Gud, gør ikke synd, thi Guds sæd bliver i ham; ja, han kan ikke synde, fordi han er født af Gud« (1. Johs. 3,9). Det er meget stærke, enkle ord, som han skrev, drevet af Helligånden, fordi Gud ville have dem sagt.

Martin Luther

Der er få mænd, der har haft så stor betydning i menighedens historie som han. Romerkirken havde forvansket evangeliet til en gerningsreligion, men *Luther* fik gennem svære sjælekampe lys over Guds retfærdighed, som fri og uforskyldt skænkes enhver, der ikke bygger retfærdigheden på noget som helst hos sig selv, men sætter sin lid til vor Herre Jesus alene, han, der gav sit liv for os alle på Golgatas kors og blev oprejst fra de døde til vor retfærdiggørelse.

Luther havde en speciel gave til at udtrykke sandheder med enkle ord, som den jævne mand kunne fatte. En af hans berømteste formuleringer gentages atter og atter helt op til vore dage; den lyder således: »En kristen er samtidig en retfærdig og en synder.« Han sagde det endnu kortere på latin: »simul justus, simul peccator«.

Denne udtalelse har sat sit præg på lutherske kristne – men præget har desværre ikke altid svaret til det præg, Det nye Testamente gerne vil sætte!

Er Luthers sætning bibelsk sand?

Det første, enhver må erkende, er, at den står ikke i Det nye Testamente. Det er ikke et bibelsk ord. Det har altså ikke nogen guddommelig autoritet.

Men udtrykker Luther en bibelsk sandhed med sin berømte formulering? Hertil må svares: Det kommer an på, hvordan du forstår den! Hans formulering er i og for sig sand, men den er farlig, fordi den så nemt tages til indtægt for et ynkeligt kristenliv, hvor Jesu frigørende kraft ikke kommer til orde, og hvor synden stiltiende accepteres som noget uundgåeligt.

Det nye Testamente jamrer ikke over, at syndens magt er uovervindelig, men jubler over Kristi sejr og forkynnder, at vor tro er den sejr, som har overvundet verden.

Apostlene lærer ikke Guds børn, at de er syndens trælle, men at de er nye skabninger i Kristus Jesus. Guds Ånd har taget bolig i dem, og nu opfyldes Guds lov i dem, der vandrer efter Ånden, ikke efter kødet.

Ordet forkynnder ikke, at Guds børn ligner verdens børn, men at de skinner som himmellys midt i en fordærvet slægt.

Apostelen *Peter* opfordrer ikke de troende til at give verdens børn igen med samme mønt, men til at velsigne dem, thi den, der tror på Jesus, har del i Ham og kan derfor reagere, som Han gjorde.

Det er ikke muligt at opspore et eneste ord, der godkender et ynkeligt kristenliv i nederlag på nederlag.

Vel er ethvert menneske, der er under Guds mægtige lov, et nederlagets barn, således som *Paulus* beskriver det i Rom. 7, og det skyldes, at loven er syndens kraft (1. Kor. 15,56). Men er vi frigjort fra loven, så vi ikke mere sætter vor lid til vor egen oprigtighed, og hviler vort hjerte tilidsfuldt i vor Frelser og Herre, da er vi fri fra syndens kraft og bærer frugt for Gud.

Betrager vi de første kristne, da siger vi som *Brorson*, at de var *guld kristne*, og da forstår vi, at som de levede og led, således er det sande kristenliv. Det er ikke præget af ynkværdighed og jamren over elendigheden, men af tro, taknemmelighed, glæde og frigjorthed.

Det var, hvad Luther mente med sin berømte udtalelse. Thi det er sandt, at den, Sønnen har frigjort fra syndens magt, alligevel har synden i sig og derfor er en synder. Enhver, der siger noget andet, bedrager i følge Johannes sig selv (1. Johs. 1,8).

Men samme Johannes siger i samme brev på Guds vegne de klare ord om, at den, der er født af Gud, *gør* ikke synd. Der er sandelig forskel imellem at *have* synd og at *gøre* synd! Kristus frigør os ikke fra det første, før vi er iført opstandelseslegemer og er blevet ham lige, men han har frigjort os fra det andet i sin død og opstandelse; derfor lover og priser vi ham uafladeligt.

Men vi bliver ikke selvsikre og åndeligt overlegne, thi vi ved, at vi kan overraskes af en synd, og vi ved, at vi fejler i mange ting. Vi kan kun træde frem for Gud den Allershøjeste i kraft af Jesu blod, der dækker al vor synd, aldrig i kraft af, at vi er nået så og så langt i kristenlivet.

Luthers ord: simul justus, simul peccator, er sagt i tro og kan kun forstås i tro, d.v.s. tro på Kristus!

Troen griber Jesu vidunderlige ord: »Den, som Sønnen får frigjort, er virkeligt fri!« og tager imod dem som sande og virksomme. Troen tager også imod Johannes' ord: »Hvis vi siger, vi ikke har synd, bedrager vi os selv, og sandheden er ikke i os.« Og troen ved, at dette er den sejr, som har overvundet verden: vor tro!

N. P. Wetterlund skriver om sin fattige, hårdt prøvede moder i *Halland*: »Synd havde hun, men synd gjorde hun ikke!« Det kunne han bevidne!

I Det nye Testamente kaldes Guds børn ikke for syndere, men for hellige. Det forventes af dem, at de lever til Guds ære, så at verdens børn kan se deres gode gerninger.

Nåden er ikke et beroligelsesmiddel, så man kan fortsætte i synden, men en Guds kraft, der udsletter vore synder og bryder syndens herredømme over os.

Lad ikke Luthers kendte ord sløve dig! Tro, hvad Herren siger, thi »han bryder lænker og løser trællens bånd«!

Virkeligt frie!

Kong *Sauls* historie er forfærdelig. Han begyndte så godt, men blev dog Guds uven. Guds Ånd kom over ham, og han

blevet andet menneske; han oplevede at komme i profetisk henrykkelse, men endte i mørket. Han blev aldrig frigjort fra syn-

dens magt og hadede *David*, Guds udvalgte, med et uudslukkeligt had, der førte ham selv ud i det dybeste mørke.

Hvorfor står det skrevet? Der er næppe nogen af os, der fuldt ud forstår beretningen om kong Saul, men selvom vi ikke forstår den, kan vi lade os advare af den, thi det er til advarsel for os, Gud har givet os den som en del af Den hellige Skrift.

Mange var kommet til tro

Et af de mærkeligste afsnit i *Johannes-evangeliet* er beretningen i kap. 8 om Jesu ord til de mange, der var kommet til tro på ham (vers 30 følgende).

Jesu vil gøre dem virkeligt frie, men det har de ikke noget behov for, thi de oplever aldeles ikke sig selv som ufri.

Så siger Herren nogle meget skarpe ord til dem.

Først siger han: »*I søger at slå mig ihjel*« (vers 37). Er det ikke en overdriivelse – eller rettere: er det ikke helt forkert? Der var ikke en af de mange, der søgte at slå ham ihjel. Det er rigtigt, at farisæerne og rådsherrerne gerne ville rydde ham af vejen, men disse mange, der var kommet til tro på ham, havde slet ikke sådanne tanker – og de forsøgte ikke på det, medens de stod der!

Mener Herren virkelig, hvad han siger? Vi kan måske besvare spørgsmålet ved at stille et andet spørgsmål: Siger han det samme til os, der er kommet til tro på ham?

Siger han: »*I søger at slå mig ihjel*«?

Hvad svarer du?

Er vi så fjendske imod ham, at vi søger at slå ham ihjel? Vi kan også sige: Er vi så fjendske imod sandheden, at vi søger at komme den til livs? Sådant var kong Saul, derfor søgte han at gøre det af med David.

Svaret er: Ja, så fjendsk er *gamle Adam* altid og uforbeholdent imod Ham, der er og altid siger os Sandheden! Af natur er vi Herrens og Sandhedens dødsfjender!

Derfor siger Herren det samme til os *i vort gamle menneske*, hvem vi end er: »*I søger at slå mig ihjel*«!

Det var jødernes ulykke, at det afviste de. Derfor forblev de i deres had til sandheden, og derfor forblev de syndens trælle. Det er mange kristnes ulykke, at de afviser Jesu skarpe ord, når det er som et skarpslebent sværd, der trænger igennem marv og ben og dømmer over hjertets meninger og råd!

Hvis jøderne havde sagt: »Herre, er vi virkeligt faldet så dybt, at vi vil slå dig ihjel?« da havde Han forbarmet sig over dem og gjort dem virkeligt frie.

Virkeligt frie, d.v.s. frie *af sig selv*, thi vort gamle væsen er et dårligt træ, der kun bærer dårlig frugt, d.v.s. syndens frugt. Så længe vi ikke er frigjorte fra os selv, er vi heller ikke frigjorte fra synden og er derfor syndens trælle.

»Enhver, der gør synd, er syndens træll« (vers 34). Her stod imidlertid mange, der var kommet til tro på ham, og ingen af dem tænkte på at gøre synd! Nej, men det gamle menneske kan ikke bære andet end dårlig frugt! Når gamle Adam af hele sit hjerte samler sig om at gøre det rigtige, er det dog dårlig frugt, altså i Guds øjne synd.

Siger Jesus også det til dig og mig? Ja, thi det er kristenhedens fare, at den indrager *gamle Adam* i troens liv og troens gerning! Lad os ikke som jøderne afvise Herrens ord, fordi vi ikke umiddelbart kan få øje på åbenbare synder i vor tjeneste for ham, men gør »vort bedste«!

Det er nemlig kun sandheden om gamle Adam, der gør os fri af gamle Adam og dermed frie af synden!

Hvis jøderne i stedet for at påstå, at de ikke var trælle, havde ydmyget sig under Jesu ord og sagt: »Er vi trælle, Herre, gør vi synd?« da havde han kunnet tale videre med dem og vist dem, at alle deres egne tanker og meninger ikke var andet end mørke, og da havde de kunnet høre, hvad de nu ikke kunne høre, fordi de påstod, at de kun ville det gode!

Det gik dem derfor, som det gik kong Saul. Det endte med, at de tog sten op for at kaste dem på ham (vers 59). Han havde altså ret: de, der var kommet til tro på ham, søgte at slå ham ihjel!

De forblev i det gamle menneskes ubændige fjendskab imod Gud og endeløse had til sandheden.

Der er næppe noget, vort gamle menneske hader mere end sandheden – sandheden om *os selv*! Dette had forpester luften mange steder. Der er ikke ende på alle de bortforklaringer, vort gamle menneske kan fremføre som et dække over vort had til sandheden!

Herren sagde endvidere: »Mig tror I ikke, *fordi* jeg siger sandheden« (vers 45). Det er hans stærkeste dom over dem, der var kommet til tro på ham. Havde han endda sagt: »Mig tror I ikke, *skønt* jeg siger sandheden!«

Hvad siger han til dig og mig? Præcis det samme – og han siger det, for at vi kan bæve og svare: »Herre, forbarm dig over mig og gør mig virkeligt fri af mig selv, af min synd, af min vantro og ulydighed!«

Havde de mange, der var kommet til tro på ham, svaret således, da havde de oplevet det vidunderlige, at han havde åbnet deres øren, så de havde forstået sandheden (om Ham og om dem selv), og sandheden havde da gjort dem *virkeligt frie*.

Sønnen

Han havde sagt: »Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skal forstå

sandheden, og sandheden skal frigøre jer« (vers 31-32). Det viste sig imidlertid straks, at de ikke blev i hans ord.

Da han sagde, at *de ville slå ham ihjel*, blev de ikke i hans ord; derfor forstod de ikke sandheden, og derfor blev de ikke frigjort.

Da han sagde, at *de var syndens trælle*, blev de ikke i hans ord; derfor forstod de ikke, hvad synd er, og derfor blev de aldrig frigjort fra den.

Da han sagde, at *de ikke troede ham, fordi han sagde sandheden*, blev de ikke i hans ord; derfor forstod de ikke sandheden, og derfor blev de ikke frigjort fra deres vantro.

Da han sagde, at *djævelen var deres fader*, blev de ikke i hans ord og blev derfor hverken rystet i hjertegrunden eller frigjort fra det forfærdelige slægtskab.

Men om vi bliver i hans ord, d.v.s. hans tanker og meninger, hans syn på enhver sag, da skal vi forstå sandheden, og da skal sandheden gøre os frie!

Det er menighedernes største behov i dag.

Da Jesus talte således til dem, der var kommet til tro på ham, *gik der dom over dem*. Dommen tager altid sin begyndelse med Guds hus. Havde de bøjet sig under dommen, da havde Sønnen skænket dem den nåde, der gør virkeligt fri. De bøjede sig imidlertid ikke under dommen; derfor gik det dem som kong Saul.

Der går dom over os, thi Gud er hellig. Enhver afgøre på eget ansvar for Guds åsyn, om han vil give Sønnen ret, eller om han vil fortsætte I sit eget.

Intet kan imidlertid sammenlignes med at blive gjort virkeligt fri af Sønnen! Det fremkalder den jubel, der klinger igennem hele Det nye Testamente, frelsens uendelige taknemmelighed for så dyb og salig en frelse midt i en kristenhed på vej ind i mørke.

Virkeligt frie!

Det evige glædesbud indebærer altid Guds dom (Åbenb. 14,6-7). Der er imidlertid intet, vi kristne har sværere ved at tage imod end Guds domme over os. Vi afviser dem – vi undskylder os – vi giver andre skylden – vi vil ikke være i Guds skarpe, afslørende, hellige lys. Derfor sidder store dele af Guds folk fast i deres eget og lever et kristenliv efter egne ønsker, og da de ikke begår åbenbare synder, lægger de ikke mærke til, at de er syndens trælle. Det kan kun Gud vise dem – men ham vil de kun høre på, når han ikke dømmer dem! Derfor er de fremmede for evangeliet, skønt de påstår, at de elsker det. De er skriftkyndige og syndens trælle på samme tid.

Fjender af sandheden

Profeterne erfarede alle, at Guds folk blev deres fjender, *fordi* de forkyndte sandheden.

Nu er vi Guds folk. Kan vi så trygt regne med, at vi er sandhedens venner og altid tager imod den som det kæreste, vi ejer?

Profeten *Amos* sagde om israelitterne, at de »afskyer den, som taler sandt« (kap. 5,10).

Noget tilsvarende kan vel ikke siges om dig og mig? Lad os ikke være alt for sikre på os selv! *Galaterne* havde hørt evangeliet, da apostelen *Paulus* kom til dem; de var blevet »herligt frelst« og var rede til at gøre alt for ham, endog rive deres øjne ud, hvis det kunne hjælpe ham (Gal. 4, 15).

Sådanne kristne kan da kun elske sandheden! De kan da aldrig hade den! Ak, selv galaterne, som Gud havde velsignet så rigt, var ikke immune for løgnen. *Paulus*, der havde været alt for dem, skriver i næste vers: »Så er jeg vel blevet jeres uven ved at sige jer sandheden?«

Pastor *Fjord Christensen* sagde ofte: »Det sidste, vi bliver frelst fra, er løgnen!«

Kærligheden til sandheden er ikke en del af det gamle menneske. Af natur er vi Guds arge fjender, rede til at bekæmpe ham med alle til rådighed stående midler. Enhver, der taler sandt, får uvægerligt mange kritikere og fjender, thi sandheden er uvelkommen i løgnens verden – og verden såvel som kødet indtager ulykkeligtvis en væsentlig plads i kristenheden.

Det var denne frygtelige kendsgerning, vor Herre Jesus kæmpede imod. Han alene kunne og kan gøre de troende virkeligt frie, men kun ved sandhedens altaflørende lys. De fleste afviste dette lys og rasede imod ham. Det har ikke ændret sig siden.

Lad os atter lytte til hans ord i Johs. 8!

I løgnere

Herren sagde i samtalen løb til dem, der var kommet til tro på ham: »Hvis jeg ville sige: Jeg kender Ham ikke! så ville jeg være en løgner *ligesom I*« (vers 55).

Han betegner dem rent ud som *løgnere*. Har det noget at sige dig og mig – eller kan vi trygt overheøre dette ord?

Hvis du *bliver* i dette ord, mon Guds Ånd da ikke afslører noget i dit liv, som du måske hidtil er gået let hen over? Kan du for Guds åsyn sige dig fri af løgnen?

Har du glemt, at vi skal aflægge regnskab for vore ord? Du har måske kunnet forsvare dig over for andre og over for dig selv – men kan du også forsvare dig over for Gud, al jordens dommer?

Mon ikke vi alt for ofte har hastet væk fra Herrens ord i stedet for at *blive i det*, hvor skarpt og saltholdigt det end er?

Derfor er vi blevet stikkende i halve sandheder og hele løgne og er aldrig blevet virkeligt frie!

Lad os give Gud æren og tilbede ham, thi nu er hans doms time kommet! Nu kan vi blive i hans ord: »I *løgnere*« og lade det gøre sin virkning i os, så Sønnen, der er Sandheden, sætter os helt fri af den! Hvis ikke, vil løgnen befæste sin magt i vort liv og vor såkaldte tjeneste, og fjendskabet til sandheden vil vokse sig endnu stærkere.

At blive i hans ord er det samme som *at vandre i Lyset, ligesom Han er i Lyset* (1. Johs. 1,7).

De jøder, som var kommet til tro på ham, var meget skriftkloge. Det er vi jo også!

Men skriftklogskab eller skriftkyndighed er ikke nogen garanti for, at løgnen har mistet sin magt over os. Man kan læse *Skriften uden at lade sig dømme af den* – da læser man sig en dom til på dommens dag. Det er ofte de skriftkyndige, der hader sandheden mest. Det skyldes, at de ved deres kyndighed og klogskab kommer til at »beherske« *Skriften* i stedet for at lade sig beherske af den – også når den dømmer!

Jesus var skånselsløs imod løgnen. Han undskyldte den ikke og rakte den aldrig hånden. Han viste ikke den ringeste personsanseelse; hvor løgnen fandtes, tiltalte han dem som: *I løgnere*!

Det er en frygtelig titel at hæfte på skriftkloge mennesker, der er kommet til tro på ham! Husk imidlertid, at »han er hellig, og helligt hans Navn«! Findes der løgn hos dig, rammer denne tiltale med denne titel også dig. Tager du imod den, bryder du sammen ved hans fødder, og oplever det ubeskriveligt herlige, at Han, Sønnen, Sandheden, sætter dig virkeligt

fri!

At være en løgner er at være *upålidelig*. Hverken Herren eller mennesker kan regne med, hvad man siger, thi det svinger fra det ene til dets modsætning nårsomhelst. Det er en forfærdelig uting, som ødelægger mere, end den upålidelige aner. Kun dødsdommen derover i dens ubetingede absolutthed og oprejsning til et helt nyt liv i sandhed og pålidelighed skænker friheden derfra.

Men småforbedringer er til ingen nytte. De indvikler kun den upålidelige i en falsk tryghed, hvorved alt bliver ved det gamle – og det kan være livet, det såkaldte kristenliv, igennem!

Vil du være virkeligt frie, da må du ikke afvise eller afsvække sandheden om dig: »Du løgner!« men lade Guds mægtige dom ramme dig, at noget helt nyt kan blive skænket dig af Ham, der er Sandheden!

Dog, lad mig først tale til *mig selv*!

I vanærer mig!

Herren sagde også til disse gudfrygtige, skriftkloge jøder, der var kommet til tro på ham: »I *vanærer mig*« (vers 49).

Kommer dette frygtelige ord mig ved – kommer det dig ved – eller er det bare de andre, det kommer ved?

Jeg er *ægtemand* – ærer jeg Herren derhjemme i stort og småt – er mine ord og min vandel til Jesu ære – hvad siger min hustru – hvad siger min søn – hvad siger vor hushjælp – hvad siger min samvittighed – hvad siger Jesus?

Jeg er også *forkynder* af hans hellige ord – ærer jeg Herren – eller søger jeg min egen ære?

Jeg synes, jeg kender nogle, hvem Herrens skarpe ord efter min mening ikke rammer. Jeg tænker på nogle af dem, der altid går stille og ydmygt omkring og aldrig gør noget væsen af sig selv – men når jeg taler med dem herom, siger de altid, at de føler sig ramt af Herrens ord mere end alle andre!

Hvis vi som jeg har et arbejde, andre lægger mærke til, er faren særlig stor for, at vi af det, vi kalder *vor tjeneste for ham*, laver os en afgud, som erobrer vort hjerte. Da søger vi ubevidst vor egen ære og vanærer ham, og kun hans skarpe domsord kan vække os til sandhedserkendelse, så vi kan blive virkeligt frie.

At vi søger vor egen ære viser sig derved, at vi let bliver fornærmede og derfor sår en giftig sæd.

Dette har Herren intet til overs for; han godkender ingen bortforklaring og viser ingen personsanseelse, men siger: »I *vanærer mig*!« Det er et domsord, som vi på

slangens viis helst vil sno os udenom. Gør vi det, forbliver vor synd. Lader vi os dømme, kan Sønnen gøre os fri og skænke os den ydmyghed, der hører Sandheden til.

Sønnen

Da Jesus talte således til dem, der var kommet til tro på ham, var det for at hjælpe dem; han ville i sin kærlighed gøre dem virkeligt frie. Han smigrede dem ikke, talte ikke søde, behagelige ord, som kunne kildre deres øren, men talte domsord af en forfærdelig skarphed.

Han viser dermed, hvilket *mod* han besidder. Han viser også, at han ikke søger sin egen ære, men kun Faderens. Han viser os, hvor *sanddr* han er, og hvor fuldkomment han kender os.

Han afslører også, at de, der var kom-

met til tro på ham, ikke kendte sig selv og derfor var i stor fare. De troede for godt om sig selv og vidste ikke, hvor frække de var.

Han måtte for deres skyld gerne tale sådan *til andre*, ikke mindst til synderne og tolderne, men ikke til dem, der var kommet til tro på ham. Men Jesus talte sandt, og han talte just til dem, som hans ord gjaldt!

Det står os klart for øje, at vi ikke er hans jævnbyrdige, der på lige fod med ham kan fremføre, hvad vi nu mener. Han taler til dem og til os som *Herren*.

Det er frygteligt at lytte til hans ord i al deres strenghed – men det er også befriende – thi hans ord er jo *sandheden* – og i sandheden ligger en vældig kraft, når vi lader den gennemtrænge os.

Vi kunne ikke ønske, han skulle tale

anderledes. Han er jo ikke et menneske! Der ligger en guddommelig majestætisk myndighed i hans ord – der kan ikke lægges noget til, og der skal ikke trækkes noget fra!

Han er sandelig ikke en hvemsomhelst! Han er ikke en Jesus i vort billede efter vore tanker og ønsker. Han er *den*, *Han er!* Han er Gud!

Denne alt andet end sødladne Herre vil gøre os virkeligt frie d.v.s. frie af os selv, som vi er af natur og væsen. Han er såre tålmodig og langmodig, men han indgår aldrig et kompromis med synden under nogen form.

Bliver vi i hans ord, når det afslører os, kommer vi til at elske ham for hans sanddruheds skyld. Thi vi erfarer, at kun Sandheden gør os virkeligt frie!

Virkeligt fri!

Gud gav Paulus mangfoldige gaver. Engang gav han ham en satans engel til at slå ham i ansigtet!

Var det en gave? Ja, det var en gave, ganske vist ikke en, Paulus havde ønsket sig, men en gavnlig og nødvendig gave, som han til sidst lærte at tage imod og skatte højt!

For at jeg ikke skal hovmode mig

Apostelen havde fået de gaver, vi alle trakter efter: nogle overmåde høje åbenbaringer og store oplevelser, og som en ekstra gave hertil blev der også givet ham en satans engel til at slå ham i ansigtet.

De store åbenbaringer og oplevelser blev givet ham for at udruste ham til hans enestående tjeneste; satans engel blev givet ham, for at han ikke skulle hovmode sig.

Når Gud velsigner os rigt, er vi tilbøjelige til at blive store på det og tænke, at vi er mere end andre. Det er en frygtelig fare for os alle. Apostelen lægger ikke skjul på, at det også var hans fare. To gange siger han: »...for at jeg ikke skal hovmode mig« (2. Kor. 12,7). Verset begynder og slutter dermed!

Men mangfoldige af os er ikke opmærksomme på denne fare og fristelse, som leder os tilbage til grundsynden: *hovmodet*, at være store på det åndeligt, at blive selvsikre og overlegne.

Der har kun vandret eet menneske på jorden, der aldrig blev indviklet i hovmod: vor Herre Jesus. Han var ydmyg og sagtmodig af hjertet i modsætning til alle os andre.

Ham tjente Paulus, og han tjener vi –

men er vi hovmodige, spolerer det vor tjeneste og vort liv.

Nu havde Paulus været borttrykket ind i Paradis og hørt udsigelige ord, som det ikke er et menneske tilladt at udtale. Hvor let kunne han ikke misbruge denne vældige gave, så mennesker blev imponeret af ham og begyndte at beundre ham.

Hans navn var *Paulus*, der betyder *den lille*. Det gjaldt om, at hans liv og virke svarede til hans nye navn.

Han kunne imidlertid ikke ved egen kraft bevare sig fra det åndelige hovmod; derfor blev der givet ham en satans engel til at hjælpe ham dermed!

Han anvender den passive form: *der blev givet mig*. Hvorfor skriver han ikke rent ud: Gud gav mig en satans engel?

Fordi han vil betone, at det, der blev givet ham, lignede alt andet end en Guds gave – det var snarere en satans triumf efter menneskelig bedømmelse!

Apostelen *Johannes* anvender samme passive form i *Åbenbaringen*, hvor han gang på gang skildrer noget, der ligner en satanisk triumf, men dog må tjene Guds planer, f.eks. følgende om dyret, Antikrist: »Og *der blev givet* det at føre krig imod de hellige og sejre over dem; og *der blev givet* det magt over alle stammer og folk og tungemål og folkeslag« (Johs. Åbenb. 13,7).

Det var umuligt for Paulus at forstå, at en satans engel, der slog ham i ansigtet, kunne være en gave fra Gud. Derfor bad han tre gange Herren om, at den måtte vige fra ham.

Bøn og bønnesvar

Vi kan anføre mange argumenter for, at

denne bøn må blive besvaret efter pålydende, og vi kan henvise til adskillige skriftsteder, der lover Paulus, at han skal få, hvad han beder om!

Først vil vi anføre, at en *satans* engel ikke skal have nogen som helst magt over en *Guds tjener*. Det forekommer os ganske klart. Hvad har satan at gøre i Guds tjeners liv? Intet, absolut intet! Han er en besejret fjende, og han træder vi derfor under fod!

Dernæst vil vi sige, at slag i ansigtet aldrig kan andet end hindre Paulus i hans store arbejde og svække hans tjeneste; derfor forekommer det os klart, at Gud vil besvare apostelens bøn om at lade den vige fra ham.

Vi vil også citere Jesu herlige ord: »Sandelig, sandelig siger jeg eder: den, som tror på mig, han skal også gøre de gerninger, jeg gør, ja han skal gøre endnu større gerninger, thi jeg går til Faderen, og hvad som helst I beder om i mit navn, det vil jeg gøre, for at Faderen kan herliggøres ved Sønnen. Hvis I beder om noget i mit navn, vi jeg gøre det« (Johs. 14,12-14). Dette ord forekommer os at være et ganske klart løfte om, at Paulus vil få, hvad han beder om, og at satans engel derfor som svar på hans bøn viger fra ham og ikke mere slår ham i ansigtet.

Vi vil opfordre Paulus til at stå fast på løfterne og bede igennem, og vi vil forsikre ham om, at så får han også, hvad han beder om! Gud kan ikke svigte sit tydelige løfte!!

Paulus bad tre gange til Herren om, at den måtte vige fra ham, men den veg ikke fra ham!

Bad Paulus da dårligt? Nej, det gjorde

han ikke! Der er næppe nogen af os, der vover at sammenligne sin bøn med apostolens!

Han bad tre gange. Det gjorde Herren også i *Getsemane*, og han fik heller ikke det, han først bad om, nemlig at kalken måtte blive taget fra ham, men han fik nåde og kraft til at tage imod den.

I *Getsemane* lød disse ord: »Dog *ske ikke min vilje, men din, Fader!*« Det kan være de sværeste ord at udtale i bøn. Paulus udtalte dem ikke lydeligt, men dog lå de som undertonen i hans bøn. Det fremgår af, hvad han siger: »Tre gange bad jeg til *Herren* om...« Paulus bad til sin *Herre, al jordens Herre!* Det betyder, at han ikke selv var *Herre*, men tjener (træl). Og det betyder atter, at det ikke var hans vilje, det dybest set gjaldt, men *Herrens*. Kun således beder man i *Jesu navn*, thi Jesus er *Herre*, og i al bøn gælder kun *Herrens* vilje. Ingen kan vel forestille sig, at Herren har lovet, at han skal opfylde alt, hvad der strider imod hans vilje, blot vi beder om det, og så i vor bøn tilføjer ordene: i *Jesu Kristi* navn!

Paulus fik ikke, hvad han tre gange direkte bad om, og dog fik han svar på sin bøn. Bønnesvar er ikke altid, hvad vi forventer!

Min nåde er dig nok

Ved at sige »*min* nåde« fremhæver Herren nådens guddommelige indhold og over-

vældende rigdom. Hans nåde er hele frelsens fylde for tid og evighed. Den er al hans barmhjertighed, visdom og kraft. Den er hans uafkortede frelsevilje i stort og småt. Den er *alt*, hvad vor Herre Jesus har vundet til os i sin død og opstandelse.

Om denne sin nåde siger Herren, at den »er *dig* nok!« Herren kunne nårsomhelst kaste satans engel ud fra Paulus' tilværelse, men hvad enten han gjorde det eller ej, var Guds nåde nok. Når han ikke kastede den sataniske engel ud og ikke forbød ham at slå apostelen i ansigtet, var det, fordi Paulus endnu dybere skulle lære og erfare, at Guds nåde *altid under alle omstændigheder* er nok.

Hvis engelen var blevet kastet ud, og Paulus ikke mere fik nogle slag i ansigtet, kunne hans hovmod måske have rejst sig en smule, og han havde måske sagt: »Ja, jeg får altid, hvad jeg beder om!« og det havde skurret i Guds øren!

Han havde måske også sagt: »Min styrke er min kraft til at bede igennem!« Og det havde skurret endnu forfærdeligere i Guds øren!

Nu tjente den sataniske udsending til at gøre Paulus magtesløs. Han havde »kun« Gud og »kun« Guds nåde!

Hvis Gud ikke gjorde noget, kunne Paulus ikke selv gøre noget. Men Gud gjorde sandelig noget! Hans kraft udfolde sig helt i Paulus' magtesløshed!

Det viste sig altså, at Guds nåde var og

er nok! Gud bygger ikke sin gerning på, hvad noget menneske formår, men kun på, hvad Han selv formår! Derfor gør Gud sine tjenere små og afhængige, at ikke de ved deres kraft og storhed skal hindre ham i hans gerning.

Friheden

Da Paulus havde modtaget det guddommelige bønnesvar, blev han fri. Hidtil havde han ønsket sig fri af det, der plagede og besværede ham; så længe han ikke var blevet af med det, følte han sig ikke helt fri.

Men nu, da han havde fattet, at den sande frihed ikke består i at blive fri for modgang og besværligheder, men i Guds sande nåde, da var han helt fri. Nu kunne satans engel gerne fortsætte med at slå ham i ansigtet – den måtte dybest set tjene Guds vilje med hans liv! Nu ønskede han sig ikke andre forhold end just dem, han var stedt i, thi Gud var hans *Herre*, og Gud forordnede hans omstændigheder, og Gud lod sin kraft udfolde sig helt under forhold, hvor apostelen følte sig meget lille og meget svag!